

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

VILA, KRIG OCH FÖRTRÖSTAN

Uppenbarelsboken 15:1-16:21 • Predikan G8B 2025-02-16 (Fågelberg) • Johnny Lithell

INLEDNING

Om jag säger att det kristna livet är ett krig så finns det nog många som känner igen sig. Det är en kamp – det är en kamp att kämpa emot synden och det är en kamp att stå upp för det som är rätt och rent. Det kan vara en kamp bland klasskamrater och lärare på skolan. Det kan vara en kamp bland kolleger på jobbet. Det kan vara en kamp hemma i familjen.

Men så finns det tillfällen då det helt enkelt inte är tillräckligt att säga att det är en kamp. Det finns tillfällen då det är ett krig, i meningen att det är mörkt och intensivt och förvirrat och när det blir tydligt att det är ett krig på liv och död. Det finns tillfällen då du som kristen verkligen har kommit till slutet av dig själv. När du inte har något mänskligt hopp kvar. När det ser ut som att allting har tagits ifrån dig.

Den text vi har kommit till idag beskriver ett sådant tillfälle. Det är en text som i stora delar tycks berätta exodusberättelsen på nytt – det vill säga, berättelsen om när Guds utvalda folk var fast i slaveri i Egypten, men när Gud räddade dem ur slaveriet genom att straffa Egyptens folk i ett antal plågor för att sedan föra dem ut ur Egypten och till sig själv i öknen och så småningom in i löfteslandet. Det är en berättelse som återkommer genom hela Bibeln som en bild av Guds frälsning av sitt folk och en berättelse vi har återkommit till i vår genomgång av Uppenbarelsboken.

Vi har läst Uppenbarelsbokens 15:e och 16:e kapitel, där vi har kommit in i aposteln Johannes femte stora uppenbarelse och där vi har läst om Guds sju vredesskålar som töms ut över jorden, vilket kulminerar i en strid på Guds, den Allsmäktiges stora dag och sedan världens slut. Det är en liknande berättelse som vi har sett två gånger tidigare i de sju sigillen och sedan de sju basunerna. (Jag ska återkomma till hur de här olika 7-serierna hänger ihop.) Men det är, som vi alltså ska se, i stort sett samma berättelse som vi läser om i Andra Moseboken om hur Israels folk befrias ur Egypten. Och den målar i starka färger det kristna livet som ett krig.

Nästan allt som vi ser i de här kapitlen har vi berört tidigare på ett eller annat sätt när vi gått igenom Uppenbarelsboken så därför kommer jag inte att följa texten lika nära som vanligt. Istället vi jag lyfta fram utifrån texten tre väsentliga delar i det kristna livet: vila, krig och förtröstan. Det kristna livet är vila, krig och förtröstan. Vila ser vi i kapitel 15:1-4, kriget ser vi i resten av texten, men jag tänkte lyfta fram särskilt 15:5-16:11 och sedan ska vi se förtröstan i striden på Harmagedon och i världens slut.

I. VILA (15:1-4)

För det första: det kristna livet är en vila. Jag läser 15:1-4,

Uppenbarelseboken 15:1-4 (SFB-15)

1 Och jag såg ett annat stort och förunderligt tecken i himlen: sju änglar med sju plågor, de sista, för med dem når Guds vrede sin fullbordan.

2 Och jag såg liksom ett glashav blandat med eld, och på glashavet stod de som hade besegrat vilddjuret och dess bild och dess namns tal. De har Guds harpor i händerna 3 och sjunger Guds tjänare Moses sång och Lammets sång:

"Stora och underbara är dina gärningar,
Herre Gud Allsmäktig.

Rätta och sanna är dina vägar,
du folkens Kung.

4 Vem skulle inte vörda dig, Herre, och prisa ditt namn?

Bara du är helig, och alla folk ska komma och tillbe inför dig,
för dina rättfärdiga domar har uppenbarats."

Det är en anmärkningsvärd sak att när Johannes ser ”ett annat stort och förunderligt tecken i himlen”, det vill säga de sista plågorna som för Guds vrede till sin fullbordan – när han ser allt detta är det första han ser Guds folk som har gått som segrare ur striden. De står vid ett hav av glas med harpor i händerna och de sjunger Moses sång och Lammets sång. De lovprisar Gud för hans stora och underbara gärningar och hans rätta och sanna vägar.

Det är fantastiskt. Vi har precis kommit från ett av de kapitlen i hela Bibeln som starkast talar om Guds dom, med eld och svavel och evig plåga och blod som flödar ur Guds vredes vinpress. Och så är vi på väg in i ett kapitel som beskriver hur Guds vrede når sin fullbordan, där vi kommer att se krig och sjukdomar och smärtor och hädelser och demoniska makter. Men här, efter förra kapitlet och innan vi går in i kriget på nytt är det som att texten hoppar lite på tidslinjen och visar en bild av hur Guds folk står på andra sidan som segrare och prisar Gud för hans stora och underbara gärningar.

Det är en tydlig anspelning på när Israels folk hade gått igenom Röda havet och stannade på den andra stranden och sjöng lovsång till Gud för hur han hade räddat dem. De sjunger Moses sång vilket också är Lammets sång.

Det kristna livet går från vila till krig

Man kan undra varför den kommer här. Varför kommer inte segersången efteråt? Det är förstås ingen fråga jag kan svara på, men jag tror samtidigt att det finns en viktig lärdom här: det kristna livet går från vila till krig till vila. Det börjar med vila.

Det finns inget vi kan göra som kan meritera oss inför Gud. Det finns inget vi kan göra som får honom att bli imponerad av oss och ger oss frälsningen som lön. Nej, det kristna livet börjar med att han ger oss ett nytt hjärta och frälser oss av sin nåd. Vi kommer till honom som syndare, men han har sänt sin Son att bära straffet för våra synder därför får vi som tror på Jesus komma till Gud i Jesu egen rättfärdighet, så att Fadern inte längre ser oss som syndare utan som hans egna söner.

Det är i det tillståndet vi går ut i krig. Vi krigar inte för att Gud ska acceptera oss. Nej, på grund av Jesus Kristus har vi förklarats rättfärdiga. Vi har tagits upp som Guds egna barn. Så vi går ut i tacksamhet och glädje för att kriga mot den synd som återstår i våra liv tills den dag då vi tas upp i härlighet och får komma in i den eviga vilan.

Det är en dynamik som illustreras i vårt gudstjänstliv. Det judiska folket firade sin sabbat på veckans sjunde dag, det vi kallar för lördag. Men den kristna kyrkan firar sin sabbat på det man tidigt började kalla Herrens dag, uppståndelsedagen, som var veckans första dag. Vi börjar våra veckor med att fira gudstjänst tillsammans med Guds återlösta folk. Vi börjar våra veckor med att tillsammans lovprisa Gud för hans stora och underbara gärningar eftersom vi fått smaka hans nåd. Vi börjar våra veckor med den tydligaste försmak av himlen vi kan få på den här sidan härligheten. Och det är i den nåden och i det evangeliet vi sänds ut i veckan där vi hjälper varandra i kriget mot synden, Satan och världen, för att sedan börja nästa vecka på samma sätt.

Orienterad kring Gud

Titta på sången som de sjunger. Tänk att det här är Moses och Lammets sång. Det är en sång som Guds folk sjunger efter att kommit ut på andra sidan ur en situation som såg helt förtvivlad ut. Det är en sång om hur Gud har befriat sitt folk.

Lägg märke till hur hela sången är orienterad kring Gud. Den talar om Guds allmakt, om Guds rättvisa, om Guds sannfärdighet, om Guds helighet och hans rättfärdighet. När Mose och Miriam och det israelitiska folket sjöng till Gud efter att han räddat dem från Faraos armé genom att låta dem gå genom havet så sjöng de ”Herren är min starkhet och min lovsång ... Herren är en stridsman ... som krossade fienden.”

Så när de står på andra sidan så står de fulla av förundran över att Gud har gjort allt. Det är han som har krossat fienden. Det är hans verk, från början till slut. Så, om vi återvänder till vår text, vers 4,

Uppenbarelseboken 15:4 (SFB-15)

«Vem skulle inte [frukta] dig, Herre, och prisa ditt namn?

Bara du är helig, och alla folk ska komma och tillbe inför dig,
för dina rättfärdiga domar har uppenbarats.

Ser du att det är samma gensvar på Guds verk som vi såg i förra kapitlet? I 14:7 flyger en ängel över himlen och ropar till alla folk och stammar och språk och länder att de ska frukta Gud, tillbe honom och ge honom äran. Tre uppmaningar: frukta, ära och tillbe. Samma sak ser vi här i den fjärde versen: frukta, tillbe och ära (eller prisa). Därför att allt börjar med honom och allt slutar med honom.

Här finns en vila som inte finns någon annanstans. Du som är tygd av bördor, kom till gudstjänst och hör Guds evangelium och vila i det. Vila i att lovprisa honom och tillbe honom tillsammans med dina bröder och systrar. Och påminn dig om att det är han som strider för dig. Det finns alltid hopp och tröst i honom.

II. KRIG (15:5-16:11)

Vi går vidare till den andra punkten och nästa del i texten. Den handlar om krig. Men det är inte främst vårt krig vi ser, utan Guds krig mot världen. I vers 5-16:11 ser vi först hur himlen öppnas på nytt och hur sju änglar får sju skålar av guld som är fulla av Guds vrede. Sedan blir dessa änglar utsända att tömma Guds sju vredesskålar över jorden, och varje skål som töms orsakar plågor över jordens folk – plågor som påminner om de plågor som Gud sände över Egypten i exodusberättelsen.

Paralleller mellan de olika 7-serierna

Det finns många paralleller mellan dessa sju skålar och de 7-serier vi sett tidigare i Uppenbarelseboken, de sju sigillerna och sedan de sju basunerna.

Den första basunen i kapitel 8 varnar för att något ska hända med jorden. Den första skålen töms ut över jorden. Den andra basunen handlar om havet, detsamma gäller den andra skålen. Den tredje basunen handlar om floderna och detsamma gäller den tredje skålen. Den fjärde basunen handlar om solen och den fjärde skålen handlar om solen. Den femte basunen handlar om underjorden och demoniska makter och den femte skålen töms över vilddjurets tron och dess rike lades i mörker. Den sjätte basunen handlar om floden Eufkrat och den sjätte skålen likaså. Och både den sjunde basunen och skålen berättar om världens slut.

Så det finns goda skäl att tänka att de olika 7-serierna berättar samma berättelse, nämligen berättelsen om den strid mellan draken och kvinnans avkomma som pågått ända sedan Jesu första ankomst och som kommer att fortsätta att pågå till Jesu andra ankomst.

Samtidigt finns det en intensifiering. När de sju sigillerna bröts drabbades en fjärdedel av jorden. När de sju basunerna ljöd drabbades en tredjedel. Men när de sju skålarna töms ut drabbas hela jorden. Det är alltså samma berättelse, samma krig som pågått så länge kyrkan har funnits, men det rör sig också framåt mot en mer intensifierad och så småningom slutlig dom över allting.

Lägg också märke till att samtliga av dessa 7-serier *börjar och slutar i templet*. I kapitel 4-5 har vi en fantastisk scen med Guds tron i centrum, vilket leder till att Lammet bryter sju sigill. Sedan kommer vi till det 8:e kapitlet och ser att en ängel ställde sig vid altaret. Då är vi tillbaka i templet.

Sedan fortsätter de sju basunerna som slutar i 11:19 med att Guds tempel i himlen öppnas. Och sedan kommer vi till skålarna där vi ser i kapitel 15:5 hur templet öppnas och sedan i kapitel 16:17 hur en stark röst går ut från tronen i templet som säger "det har skett."

Men vad betyder det, att alla dessa serier börjar och slutar i templet? Ja, dels att de olika serierna berättar samma berättelse, men också, återigen, att Uppenbarelseboken med all sin strid är helt och hållet orienterad kring Gud. Allt utgår från Guds härlighet. Han för historien framåt i total makt och kontroll. För den som tillhör honom, för den som har hans sigill på sin panna finns inget att frukta. Men den som tillber vilddjuret har allt att frukta. Och det finns inget däremellan.

Guds rättvisa

Men låt oss titta på texten. Lade du märke till slutet av vers 6, "det är de värda." Det är alltså en ängel som ser Guds dom över världens folk och säger att Gud har dömt dem rättvist.

Jag vet inte om du skulle säga att du håller med i den bedömningen? Är inte det här problemet som vi har när vi läser om Guds dom, att vi egentligen inte tror att det är en rättvis dom. Det är för att vi, även om Gud har öppnat våra ögon för så mycket, fortfarande har svårt att göra en bibliskt grundad bedömning. Vi tror helt enkelt alldeles för mycket om oss själva och alldeles för lite om Gud. Vi behöver Gud ord som hjälper oss att se och vi behöver den helige Ande som förnyar våra sinnen. Vi behöver Bibeln som säger vad Gud är och vad synd är och vi behöver den helige Ande som driver hem den kunskapen till vårt hjärta.

Änglarna, och för all del, de återlösta som står vid glashavet, lovsjunger Gud för hans rättvisa och helighet. Samtidigt finns det många i vår närhet, kanske också många som kallar sig för kristna, som skakar sin hand mot Gud och säger ”hur vågar du göra något sådant mot en icketroende? Ser du inte att de biter sig i tungan av smärta?”

Samtidigt säger altaret i vers 7, ”Ja, Herre Gud Allsmäktig, sanna och rätta är dina domar.” Vi behöver be den Helige Ande att förstå mer av Guds helighet och människans synd, så att vi kan lovprisa Gud tillsammans med änglarna för hans rättvisa.

Skillnaden mellan straff och fostran

Titta i vers 9 och 11,

Uppenbarelseboken 16:9 (SFB-15)

«Människorna brändes av stark hetta och hädade Guds namn, han som har makt över dessa plågor. Men de omvände sig inte så att de gav honom äran.

Uppenbarelseboken 16:10-11 (SFB-15)

«[...] Människorna bet sig i tungan av smärtan 11 och hädade himlens Gud för sina plågor och sina bölder. Men de omvände sig inte från sina gärningar.

Trots att de får genomgå så stort lidande omvände de sig inte. Tvärtom, de blev bara mer fientliga mot honom. Här tror jag att det finns två mycket viktiga lärdomar.

För det första har det lidande som drabbar kristna och icke-kristna helt olika syften. Det lidande vi ser i vår text är Guds vrede som töms ut. Det är ett straff som pekar fram emot den dag då Guds vrede når sin fullbordan. Det är ett lidande som när det landar på ett hjärta av sten så gör det hjärtat bara hårdare. De vägrar att släppa sin synd och sin stolthet och i sitt lidande vänder de sig till Gud, som de innerst inne vet existerar, och de hädar honom och anklagar honom. Det är ett lidande som förhärdat. Ett straffande lidande.

Men det lidande som drabbar kristna förhärdat inte. Tvärtom, Hebreerbrevets författare svarar ju på lidandets problem i Hebreerbrevet 12:7 när han säger att det är för er fostran som ni får lida. Jag inser att det kan vara svårt att acceptera, men i Bibelns värld finns ingen slump. Inte heller finns det något som är meningslöst. Tvärtom, vi vet att för den som älskar Gud samverkar allt – precis allt – till det bästa. Det innebär att vi kan vara tacksamma i varje välgång och tålmodiga i varje motgång och ha tillförsikt inför framtiden eftersom vi vet att inget skapat kan skilja oss från Faderns kärlek (HK 28).

Hebreerbrevet 12:11 (SFB-15)

«För stunden verkar ingen fostran vara till glädje utan snarare till sorg, men för dem som har tränats genom fostran ger den längre fram frid och rättfärdighet som frukt.

Det är den första lärdomen av att se hur världens människor plågas och därför hädar Gud och vägrar att omvända sig. Det är insikten att allt lidande jag som kristen går igenom, oavsett om det är av sjukdom eller lidande som andra människor orsakat, så är det en fostran som samverkar till det bästa och som ger frid och rättfärdighet som frukt.

Det är en del i det krig vi lever i som kristna. Det är kriget att tro på Guds godhet och omsorg även i lidandet.

Omvändelse

Den andra lärdomen är en fortsättning på samma tanke, nämligen om nödvändigheten för alla kristna att leva ett liv i daglig omvändelse. Dessa människor vägrade omvända sig och det blev deras undergång.

Det är en annan del av kriget vi lever i som kristna. Omvändelse är smärtsamt. Det är smärtsamt att inte bara se sin synd för vad den är, utan att dessutom erkänna den utan att ursäkta den. Inte förmildra den genom att använda mildare ord och inte ursäkta den genom att skylla på någon annan. Och sedan dessutom ta ansvar för den, att acceptera dess konsekvenser och vidta åtgärder så att man inte ska göra om det. Det är svårt och det är smärtsamt och därför är det ett krig.

Varför är det så svårt? Dels för att en del av oss verkligen tycker om synden, i alla fall till en början. Det finns en viss njutning i synden. Vi tycker om att tala illa om andra eftersom det får oss att känna oss överlägsna.

Och ju mer exponerade vi står, desto svårare är det. Det är ganska lätt att erkänna att man inte är perfekt. Eller att vi alla gör misstag. Men ju mer specifika synder vi omvänder oss från, desto mer smärtsamt är det.

Och samtidigt, låt oss se allvaret i ett liv där vi aldrig omvänder oss på riktigt. Där vi i bästa fall stannar vid svepande syndabekännelser som aldrig riktigt kommer åt grundproblemet. Låt oss se allvaret i beteenden där vi upprepar samma synd om och om igen tills vi knappt känner att det vi gör är fel. Det är vad Bibeln kallar för ett brännmärkt samvete (1 Tim 4:2) och det leder till undergång.

Kom ihåg att omvändelse börjar med att vi tror på Guds godhet och omsorg. Om vi kommer till honom och lägger fram allting inför honom så kommer han att ta emot oss. Hos honom finns förlåtelse och nytt liv. Det är smärtsamt, men den smärtan är ingenting mot befrielsen och glädjen i att bli förlåten och upprättad. Älskade vänner, gör omvändelsen till en del av er livsstil! Vill du ha en levande relation till Gud? Praktisera daglig omvändelse! Vill du ha ett blomstrande äktenskap? Lär dig omvändelse! Vill du ha blomstrande och förtroendefulla vänskapsrelationer? Lär dig omvändelse! Lär dig att se din synd, att erkänna din synd utan ursäkter och be om förlåtelse.

Så: tro på Guds godhet och omsorg mitt i lidandet. Och tro på Guds godhet och omsorg så att du går *till* honom snarare än från honom när du begått synd.

För övrigt får du stå och se på när han för krig mot sina fiender i den ena vredesskålen efter den andra.

III. FÖRTRÖSTAN (16:12-21)

Vilket leder oss till den tredje punkten. Här töms den sjätte och den sjunde skålen ut. Och det händer några saker i texten som behöver kommenteras innan vi kan fundera på vad det betyder för oss.

Dels ser vi att skålen töms ut över floden Eufrat. Det har vi talat om tidigare, där vi sett att Eufrat är en bild av den gräns som håller borta Guds fiender. När skålen töms torkar floden ut så att dessa fiender kan attackera Guds församling. Det är alltså inte en bild som ska tolkas

bokstavligt om fiender österifrån. Det är en bild som är hämtad från Gamla testamentet då fienderna verkligen kom österifrån, men det blir här en bild som talar om alla Guds fiender.

Och sedan har vi de tre orena andarna som liknar paddor som kom ut från munnarna på draken, vilddjuret och den falska profeten. Draken är Satan, det har vi sett tidigare. Vilddjuret är en bild på regeringar och makter som vill motarbeta församlingen och den falska profeten är detsamma som det andra vilddjuret i kapitel 13 som är en bild på den falska religionen som tvingar folk in under det första vilddjurets inflytande. De tre orena andarna ser ut som grodor eftersom det är en anspelning på plågan i Egypten och att de kommer ut ur drakens och de andras munnar är en bild på att draken och hans medhjälpare krigar genom lögner.

Och sedan har vi Harmagedon. Det är hebreiska och betyder ”Megiddos berg”. Jag tror inte att vi ska förstå det som en bokstavlig plats där det ska ske ett sista slag. Jag vill nämna tre anledningar:

Dels finns det inget riktigt berg i Megiddo. Det är en slätt och den talas om i Gamla testamentet som en slätt. Att det talas om ett berg verkar vara en blandning av texten om Gog och Magog i Hesekiel 38-39 där det talas om att Guds fiender samlas på Israels berg.

En annan anledning att jag inte tror att det ska läsas bokstavligt är att det finns många andra texter som nämner Jerusalem och Jerusalems berg som platsen för en slutlig strid, till exempel Uppenbarelseboken 20:9. Det tycks alltså vara något som ska läsas med en andlig innebörd och därför kan det illustreras med olika platser.

En tredje anledning är att det vore märkligt om just den detaljen skulle läsas bokstavligt och det andra symboliskt. Eller om man skulle läsa allting bokstavligt. Det verkar inte vara bästa sättet att läsa Uppenbarelseboken att tänka att det kommer att komma tre demoniska paddor eller att det kommer att sitta en bokstavlig prostituerad på ett scharlakansrött vilddjur med sju huvuden och tio horn, som vi kommer att se i nästa kapitel.

Gud har en plan

Så vad betyder det här då?

Exodus

Ja, om vi återvänder till berättelsen om hur Gud befriade sitt folk från slaveriet i Egypten. Han sände tio plågor och Faraos vägrade att omvända sig. Vi ser i alla dessa sju skålar att Egyptens plågor finns representerade. Men efter den tionde plågan släppte Faraos folket. Så fick de ge sig iväg i hast. De firade den första påskan och gav sig iväg. Men Faraos ändrade sig och sände iväg sin armé för att komma ifatt dem, vilket inte var särskilt svårt eftersom armén åkte på vagnar och folket var en miljon människor som hade med sig hela sina familjer och boskap och allt de ägde.

Så drar det ihop sig till en slutstrid mellan Israel och Egypten, eller snarare en etnisk utrotning. Israel är trängda med havet på ena sidan och Faraos armé på den andra. Allt mänskligt hopp är ute. De har ingenstans att ta vägen. Antingen blir de slaktade av armén eller också kommer de att drunkna i havet. Folket blir desperata och klagar på Mose. Och Mose svarar något helt fantastiskt:

¹³[...] Var inte rädda! Stanna upp och bevittna den frälsning som Herren i dag ska ge er. Så som ni ser egyptierna i dag ska ni aldrig någonsin se dem igen. 14 Herren ska strida för er, och ni ska hålla er stilla.

Och så lyfter han sin stav, på Guds befallning, och håller ut den över havet så att det klyvs så att folket kunde gå rakt igenom havet på torr mark.

Vänner, det är vad vi ser i vår text. Draken, vilddjuret och den falska profeten sänder ut sina onda andar som lockar världens kungar att samlas för att strida mot och utrota Guds folk. Och när allt ser som mörkast ut strider Gud för oss och besegrar alla sina och våra fiender.

Vi måste alltid minnas att Gud har en plan även när vi inte kan förstå vad det är. Precis som han uppmanade israeliterna då uppmanar han oss idag att inte vara rädda, att stanna upp och bevittna den frälsning som han ger. Han ska strida för oss och vi ska hålla oss stilla. Tro på honom! Förtrösta på hans godhet, hans omsorg och hans makt, hur mörkt och omöjligt det än verkar! Ta skydd under hans vingars skugga!

Debora och Barak

I Domarboken 4 berättas om en förtvivlad situation. Folket har alltså kommit in i löfteslandet, men de följde inte Guds instruktioner och därför är de främmande folken kvar. Israel gjorde det som var ont i Herrens ögon och därför gav han dem i den kananeiske Jabins våld. Han förtryckte Israel våldsamt i 20 år. Jabin hade 900 järnbeslagna stridsvagnar (Dom 4:3), vilket var en helt överlägsen armé och Israel leddes av Barak och profetissan Debora.

Men även den gången räddade Gud dem på ett fantastiskt sätt. Och de sjöng sin segersång till Gud,

Domarboken 5:19-20 (SFB-15)
¹⁹Kungar drog fram och stred,
då stred Kanaans kungar vid Taanak nära Megiddos vatten,
men silverbyte vann de inte.
²⁰ Från himlen fördes strid,
stjärnorna stred från sina banor mot Sisera.

Det här blev en symbolisk berättelse om hur Gud räddade sitt folk på Megiddo. ”Från himlen fördes strid, stjärnorna stred från sina banor mot Sisera.”

Det finns många fler berättelser av samma slag, men jag har inte tid att berätta om när Josua besegrade fem amoreiska kungar (Jos 10) eller när Gideon besegrade midjaniterna (Dom 6-7) eller Elisha och araméerna som skulle utrota Israel (2 Kung 6-7) eller Hiskia (2 Kung 19) som ställdes inför den assyriska kungen Sanheribs överväldigande armé som Gud själv besegrade över natten. Eller när kung Jehosafat ställdes inför tre arméer som Gud besegrade (2 Krön 20). Om och om igen, samma berättelse: Guds folk står mänskligt sett utan hopp. Men Gud strider för dem och besegrar deras fiender.

Det är samma berättelse som vi ser här i Uppenbarelseboken 16. Det är en berättelse som har med oss att göra. Det verkar som att Gud i sin godhet låter oss sätta oss i situationer där vi inte har någon annan utväg än att lita på hans godhet och omsorg. Så låt oss göra det redan nu! Låt oss göra allt vi kan för att släppa taget om alla de förhoppningar och drömmar vi har för att leva ett liv där han inte är vårt absoluta centrum. Låt oss på allvar omfamna orden: ”om jag har dig, har jag allt.”

Kristus bar straffet

Innan jag avslutar vill jag fästa din uppmärksamhet på en sista sak. Det här är en text om hur Gud straffar omoral och avguderier och hädelser. Och vi ser hur de lider. Vi ser hur de lider fysiskt av svåra bölder, kanske också av svält eftersom havet och vattenkällorna förvandlades till blod. Vi har sett hur de bränns med eld och stark hetta av solen, hur de drabbas av den största jordbävning som världen någonsin skådat, hur de drabbades av hagel stora som 30-kilosklumpar och hur de fick dricka bägaren av Guds stränga vredes vin.

Och vi har sett hur skapelsen förkunnar att allt detta var rätt och rättvist. De får vad de förtjänar, varken mer eller mindre. Det måste väcka frågan: varför inte jag? Varför skulle inte jag få det jag förtjänar? Och det leder oss till Kristus.

Vänner, när vi läser om Guds straff på det här sättet så framstår korset allt tydligare. Varje plåga vi ser är en plåga som Kristus tog i vårt ställe. Allt detta skulle ha drabbat oss, det vore det rätta. Och allt detta föll över oss på korset, men han tog det åt oss. Därför finns inte längre någon fördömelse för den som är i Kristus. All fördömelse föll på honom. Det är anledningen till att Paulus kan säga att han är säker på att inget kan skilja oss från Guds kärlek – vare sig det är nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet fara eller svärd.

Nej, tvärtom. Eftersom vi är i Kristus och eftersom han har burit hela syndens fördömelse kan vi vara säkra på att allt vi får av Fadern kommer ur hans kärlek och omsorg så att allt måste tjäna till vårt bästa.

AVSLUTNING

Älskade vänner, det kan inte upprepas tillräckligt mycket. Han bar all vår fördömelse. Det är därför vi sjunger. Det är därför vi vet att Gud strider för oss. Det är därför vi kan vara stilla och se Guds frälsning. Så låt oss påminna oss om dessa goda nyheter och låt oss gå ut och föra krig mot den synd som är kvar i våra liv. Låt oss tro på Guds ständiga godhet och omsorg så att vi går till honom i sann daglig omvändelse. Inte för att förtjäna hans välbehag utan för att det är vad man gör i en blomstrande vänskapsrelation.